

ativ til, at der nedsættes et udvalg med repræsentanter for de berørte myndigheder, organisationer og lign. Udvalget skal foretage en samlet gennemgang af reklamereglerne på sundhedsområdet og kan under hensyn til de særlige forhold, hvorunder sundhedsvæsenet fungerer, komme med forslag til lovændringer med henblik på en sammenhængende regulering af reklameadgangen.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om sygehusvæsenet. (Forebyggelse og sundhedsfremme, personale til internationale sundhedsopgaver, betaling for kost og logi i forbindelse med langvarig sygehusindlæggelse, færdigbehandlede patienter, specialesamling samt oplysning om virksomheden på sygehusene). (Lovforslag nr. L 115).

Med dette lovforslag drages en række lovgivningsmæssige konsekvenser af de sundhedspolitiske initiativer, som regeringen fremlagde i oplægget »Patienten i centrum« fra marts 1994.

Det foreslås således, at amtskommunernes sygehusvæsen skal medvirke til at udvikle den sundhedsfremmende og forebyggende indsats, dels for samlet at styrke den forebyggende indsats i sundhedsvæsenet, dels for at sikre, at forebyggelse og behandling bliver vurderet i sammenhæng. Den erfaring om sygdommes udbredelse og årsager, der opsamles i sygehusvæsenet, skal således nyttiggøres i det forebyggende arbejde.

Det foreslås videre at give sundhedsministeren en udvidet adgang til efter forhandling med sygehuskommunerne at fastsætte bindende visitations- og betalingsregler med henblik på at samle visse former for sygdomsbehandling på ét eller få sygehuse. Formålet hermed er at styrke kvaliteten i sygehusvæsenet.

Endvidere foreslås det at udvide betalingsordningen for færdigbehandlede patienter, således at ordningen også omfatter psykiatriske patienter, samt at give amtskommunerne mulighed for at opkræve en større betaling fra kommunerne for færdigbehandlede patienter.

Med opstillingen af Den Danske Internationa-

le Brigade og det hertil hørende felthospital er der opstået behov for et beredskab, som ikke fuldt ud kan dækkes af det i forsvaret ansatte sundhedsfaglige personale. På denne baggrund foreslås det, at der indføres hjemmel til, at sundhedsministeren kan fastsætte regler om amtskommunernes medvirken til rekruttering af sundhedsfagligt personale i forbindelse med internationale sundhedsopgaver.

I forbindelse med etableringen af ordningen om obligatorisk pensionsudbetaling til langvarigt sygehusindlagte pensionister blev der ikke indført regler om betaling for sygehusophold m.v. Dette indebærer, at denne gruppe af pensionister i dag er stillet væsentlig bedre økonomisk end pensionister, der bor på plejehjem, samt hjemmeboende pensionister. Det foreslås derfor, at der for pensionister, der er langvarigt indlagt på en institution under sygehusvæsenet, og som må anses for plejepatienter eller i øvrigt skønnes uegnede til mere varig udskrivning til eget hjem, etableres en ordning, hvorefter den enkelte af sin sociale pension betaler et beløb for kost og logi m.v. Betalingens størrelse vil blive fastsat således, at den enkelte sikres et beløb til personlige fornødenheder svarende til det beløb, den pågældende ville have til personlige fornødenheder, såfremt vedkommende var beboer på et kommunalt plejehjem.

Endelig foreslås det, at oplysninger om virksomheden på sygehusene, der hidtil har skullet gives til Sundhedsstyrelsen, fremover vil kunne gives til andre centrale sundhedsmyndigheder efter nærmere regler fastsat af sundhedsministeren.

Lovforslaget om en betalingsordning for kost og logi m.v. for pensionister, der er langvarigt indlagt på sygehus, skønnes at ville indebære en merindtægt for amtskommunerne i størrelsesordenen 20-30 mio. kr. Skønnet er behæftet med nogen usikkerhed, og det endelige beløb vil blive opgjort efter drøftelse med amtskommunerne.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Socialministeren (Karen Jespersen):
Jeg tillader mig hermed at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om socialbi-stand. (Amtskommunalt ansvar for stofmisbrugsbehandling). (Lovforslag nr. L 117).

Lovforslaget er en del af opfølgningen på den narkopolitiske redegørelse af 16. marts 1994 og skal ses i sammenhæng med et samtidigt lovforslag fra sundhedsministeren om metadonbehandling i amtskommunalt regi, som er indeholdt i et lovforslag om ændring af lov om udøvelse af lægegerning og lov om sygehusvæsenet. (Lægelig behandling for stofmisbrug).

Det foreliggende lovforslag består af følgende elementer:

- 1) Præcisering af samarbejdet mellem amtskommuner og kommuner om indsatsen for stofmisbrugere.

Selv om det bliver amtsrådet, der som udgangspunkt endeligt afgør, om behandling i form af dag- og døgntilbud skal tilbydes, skal kommunalbestyrelsen inddrages i et tæt samarbejde. Dette gælder både samarbejde om tilrettelæggelse af den overordnede indsats på området og samarbejde om indsatsen for den enkelte stofmisbruger.

- 2) Ændring af visitationskompetencen.

Samtidig med, at metadonbehandling kommer under amtskommunalt ansvar, findes det hensigtsmæssigt, at ansvaret for, at der tilbydes stofmisbrugsbehandling i form af dag- og døgnophold, ligeledes placeres hos amtskommunen. Der er dog samtidig foreslået en hjemmel for amtsrådet til at delegerere visitationskompetencen til en kommunalbestyrelse i de tilfælde, hvor der er enighed om, at behandlingsindsatsen bedst varetages af kommunen.

- 3) Mulighed for anvendelse af behandlingstilbud på private institutioner uden driftsoverenskomst.

Med henblik på at sikre et så bredt udbud af behandlingstilbud som muligt foreslås, at der kan købes enkeltpladser på private behandlingstilbud uden driftsoverenskomst, samt at udgiften hertil finansieres på samme måde som andre behandlingstilbud, dvs. med delt finansiering mellem kommune og amtskommune.

Ikrafttræden er foreslået til den 1. januar 1996 samtidig med ikrafttræden af sundhedsministerens forslag.

De foreslåede ændringer forventes i sig selv ikke at medføre offentlige merudgifter og kun at have mindre administrative konsekvenser. De byrdemæssige konsekvenser af omlægningen af finansieringen vil blive taget op med de kommunale parter.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til forslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af konventionen af 9. december 1994 om sikkerhed for FN-personel samt personel knyttet til FN.

(Beslutningsforslag nr. B 40).

Konventionen blev vedtaget under den netop afsluttede 49. generalforsamling og åbnedes for undertegnelse ved FN-hovedkvarteret i New York den 15. december 1994. Ved den lejlighed undertegnede Danmark konventionen med sædvanligt ratifikationsforbehold. Foruden Danmark har Finland, Norge, Sverige, Argentina, Canada, New Zealand, Panama, Portugal og Ukraine undertegnet konventionen. Ingen stater har endnu ratificeret konventionen, som træder i kraft, når 22 stater har deponeret deres ratifikationsdokumenter.

Som et af de lande, der yder og altid har ydet en betydelig indsats i FN's fredsbevarende arbejde må det være naturligt, at Danmark går i spidsen i ratifikationsprocessen vedrørende denne konvention, hvis sigte er at øge sikkerheden for det FN-personel, som sætter livet på spil i udførelsen af opgaver i det internationale samfunds fælles interesse.

Gennem de senere år har FN's fredsbevarende og humanitære operationer været udsat for chikane og direkte angreb med det formål at forhindre personellet i at udføre deres mission. En sådan obstruktion er klart uacceptabel og uberettiget. Det besluttedes derfor under FN-generalforsamlingen i efteråret 1993 at iværksætte et udredningsarbejde med sigte på i bindende traktatform at få fastslået, at direkte angreb og andre overgreb mod FN-personel, der udfører særlige opgaver i det internationale samfunds fælles interesse, er forbrydelser, for hvilke gerningsmanden kan retsforfølges overalt i verden. Efter tre arbejds-sessioner i marts, august og oktober 1994 lykkedes det at få en sådan traktat udformet. Det er denne traktat, som nu forelægges Folketinget.

Idet jeg henviser til forslaget til folketingsbeslutning og de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.